

paa den anden Side erkende, at det, der her gennemføres, er et Retfærdskrav, et Billighedskrav, som er Ofret værd. Men at gaa op paa de Højder, som det ærede Medlem foreslog, vil jeg bestemt advare imod. Det nytter ikke, det ærede Medlem henviser til, at de Takster, han foreslaar, i alt væsentlig er de samme, som forekom i det oprindelige Lovforslag; thi det ærede Medlem vil jo vide, at der var der 5 Skalaer, at der var givet en vis Frihed for Kommunerne, baade for Købstadkommuner og Landkommuner, hvorigennem de kunde faa opfyldt Hensynet til Livsvilkaarene i de forskellige Kommuner og til Kommunernes Ydeevne. Men hvad gør det ærede Medlem? Han sletter ud i disse Skalaer, efter som det passer ham, vælger i de forskellige Afdelinger den højeste Takst og præsenterer den saa for mig som Ministerens Takst. Det er imidlertid en Tryllekunst, som for ikke at blive opdaget skal udføres med meget større Behændighed, end det ærede Medlem besidder, og meget større Behændighed, end Socialdemokratiet ved denne Lejlighed har vist.

Jeg tror, at gennem den Behandling, det foreliggende Lovforslag har faaet i dette høje Ting, er det paa forskellige Punkter forbedret og paa intet Punkt forringet saaledes, at det kan give Anledning til nogen som helst Betænkelighed. Min anbefaling af de Ændringsforslag, som Udvalget eller dets Flertal har stillet, skal jeg derfor gentage i Haab om, at det maa lykkes i Løbet af ganske faa Dage at føre Lovforslaget gennem den høje Rigsdag.

C. F. Sørensen: Det var jo mange Ord, den højtærede Indenrigsminister skænkede de Bemærkninger, jeg tillod mig at gøre. Jeg skal ikke følge den højtærede Minister ad de Veje, han her betraadte, det vilde kun føre til Ord og atter Ord, fordi den højtærede Minister har en vis Evne til i Ord at svømme udenom det, der er Sagens virkelige Kærne. Den højtærede Indenrigsminister fremsatte en Bemærkning, som forbavtede mig noget, nemlig en Bemærkning, der var formet som en Kritik af, et Angreb mod Socialdemokratiet, fordi vi i 1891 stemte mod Alderdomsunderstøttelsesloven og dog derefter gennem en lang Aarrækkes Agitation roste os af den Alderdomslovgivning, vi har i dette Land. Jeg skal ikke gaa stærkt i Rette med den højtærede Indenrigsminister; hvis den Bemærkning var blevet fremsat ude i en Kro eller et Forsamlingshus paa Landet, vilde jeg have holdt

et oplysende Foredrag ud fra den Forudsætning, at den, der fremsatte en saadan Udtalelse, ikke kendte sit Lands politiske Historie. Jeg vil imidlertid ikke holde et saadant Foredrag for den højtærede Indenrigsminister, thi jeg kan ikke et Øjeblik være i Tvivl om, at den højtærede Indenrigsminister kender ogsaa dette Afsnit af vort Lands Historie, ved, hvad der skete, den Gang vi fik en Alderdomsunderstøttelseslov. Jeg vil dog af Hensyn til dem, som ikke maatte vide det, minde om, at der var andre, som i 1891 stemte mod Alderdomsunderstøttelsesloven; der var saaledes Partiet Venstres bedste Mænd med dets Formand, Hr. J. C. Christensen, i Spidsen. Hvorfor stemte Venstres bedste Mænd og Socialdemokratiets faa Repræsentanter den Gang mod Alderdomsunderstøttelsesloven? Var det, fordi de ikke ønskede de udslidte gamle en Alderdomsunderstøttelse? Nej, det var, fordi den var for ringe, fordi de forstod, at Tiden var ikke inde til at løse dette Spørgsmaal, og at man hellere maatte vente en Rigsdagsamling eller to mere og saa faa Spørgsmaalet løst paa bedre Maade end den, hvorpaa Højre og det moderate Venstre løste Alderdomsunderstøttelsesspørgsmaalet i 1891.

Den højtærede Indenrigsminister talte om, at vi Socialdemokrater havde en vis Evne til at anvende den for længst afdøde Tordenskjolds Taktik ved at lade de samme Penge optræde Gang efter Gang, og saa skildrede den højtærede Indenrigsminister med stor og bred folkelig Salvelse, at Socialdemokraterne jo havde disponeret over Pengene ved Luksustoldens Behandling i Folketinget. Her var Tale om 37 Mill. Kr., og Socialdemokratiet havde sagt: Vi behøver ikke denne Luksustold, vi har Militærordningen, vær saa god: 37 Mill. Kr. kan anvendes paa den Maade. Jeg kunde give den højtærede Minister Ret, hvis man havde fulgt Socialdemokraternes Henvisning og ladet være at tage disse Penge af Befolkningen gennem Luksusskatterne, men taget dem paa Militærordningen. Det gjorde man imidlertid ikke, man fulgte ikke Socialdemokraternes fornuftige økonomiske Henvisning, altsaa er Pengene fra Militærordningen ikke brugt, de er i Hans Excellence Stats- og Finansminister Neergaards Kasse endnu. Det, der ikke er brugt, kan anvendes til et andet Formaal, og vi fra vor Side og et andet Parti har erklæret, at vi kan faa en god og forsvarlig Aldersrente, naar vi til denne sociale Reform anvender de Penge, man fra Regeringens og det konservative